

Η Αποκατάσταση Του Εωσφόρου

ΕΩΣΦΟΡΟΣ: αυτός που Φέρει το Φως.

Πολύ παράξενο και μυστηριώδες όνομα για το Πνεύμα του Σκότους!

Ο Εωσφόρος, ο Υιός της Πρωίας!

Είναι όντως αυτός που φέρει το Φως...

Να μην Αμφιβάλλετε!

Albert Pike

ΕΛΙΦΑΣ ΛΕΒΙ ►

ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

Η ελληνική λέξη **Εωσφόρος** είναι σύνθετη, συντιθέμενη από το ουσιαστικό *Έως*, που σημαίνει Αυγή, και το ρήμα φέρω. Είναι με άλλα λόγια **αυτός που φέρει, προμηνύει ή προαγγέλει την Αυγή** ή ακόμα ο **Φωσφόρος, αυτός που φέρει το φως**. Το παράγωγο άλλωστε επίθετο «εωθινός» σημαίνει «πρωινός», «αυγινός». Στην ελληνική μυθολογία εκπροσωπεί το «Άστρο της Αυγής», πριν την ανατολή του Ηλίου, τον Αυγερινό ή Αφροδίτη. Την εσπέρα, μετά τη δύση του Ηλίου, ο ίδιος (ο πλανήτης Αφροδίτη) είναι ο αδελφός του *Έσπερος* και στην νεοελληνική ο *Αποσπερίτης*.

Και οι δυο θείοι αυτοί αδελφοί, Εωσφόρος και Έσπερος, είναι κατά τον Ησίοδο γιοί του *Αστραίου* και της ροδοδάκτυλης (κατά τον Όμηρο) Ηούς, της Αυγής. Παρουσιάζεται συνήθως να πετάει μπροστά από τα άλογα της μητέρας τους Ηούς, με το μέτωπό του να ακτινοβολεί. Αναφέρονται και δυο κόρες του με την *Κλεόβοια*: η *Τηλαύγη* (= μακρά λάμπουσα) και η *Φιλωνίδα*.

Φέρει επίσης το όνομα *Φωσφόρος*, όπως παρατηρεί και ο Κικέρωνας:

Το Άστρο της Αφροδίτης ονομάζεται Φωσφόρος στα ελληνικά και Λούσιφερ στα Λατινικά, όταν προηγείται του Ηλίου, και Έσπερος (Vesper) όταν ακολουθεί αυτόν.

Είναι έτσι ο προάγγελος του λυκαυγούς και του λυκόφωτος!

Ο πλανήτης Αφροδίτη είναι ένας εσωτερικός πλανήτης, βρίσκεται δηλαδή ανάμεσα στη γη και στον Ήλιο. Το αποτέλεσμα είναι να μην μπορεί να ανατείλει ποτέ ψηλά στον ουρανό, όπως φαίνεται από τη Γη. Μπορεί να ιδωθεί μόνο για μια περίπου ώρα στον ανατολικό ουρανό, πριν την αυγή και για μια περίπου ώρα στο δυτικό ουρανό, μετά τη δύση του Ήλιου - ποτέ όμως στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας, όπως οι εξωτερικοί πλανήτες, παρότι είναι το λαμπρότερο ουράνιο σώμα μετά τον Ήλιο και τη Σελήνη.

Αυτό παραξένεψε τους αρχαίους λαούς, πώς ενώ αυτός ξεπερνά σε λαμπρότητα τους εξωτερικούς πλανήτες Κρόνο και το Δία, αυτοί διαρκούν όλη τη νύχτα, ενώ αυτός σύντομα εξαφανίζεται. Ίσως αυτό το αστρονομικό γεγονός να είναι ο λόγος για τη δημιουργία των πρώτων μύθων ότι φθόνησε τους «θρόνους» των θεών (του Κρόνου και του Δία) ή του εβραϊκού Ιεχωβά, με αποτέλεσμα να απορριφθεί από αυτούς ή απ' αυτόν από τον ουρανό....

Ο Χριστιανικός Μύθος

Τίθεται πάντως το σοβαρό ερώτημα, πώς ο λαμπερός αυτός θεός μεταμορφώθηκε από τον βέβηλο, αδαή χριστιανισμό στο Σατανά ή «Αρχοντα του Σκότους!».

Η λέξη «Εωσφόρος» απαντάται στην Παλαιά Διαθήκη (στη μετάφραση των Εβδομήκοντα) μόνο μια φορά, στο εδάφιο 12 του 14^{ου} κεφαλαίου του βιβλίου του προφήτη Ησαΐα:

«Πως έπεσες εκ του ουρανού εωσφόρε υιέ της αυγής συνετρίβης κατά γης συ ο καταπατών τα έθνη;»

Οι χριστιανοί θεολόγοι υποστηρίζουν με πάθος ότι η αναφορά αυτή είναι για τον Εωσφόρο-Σατανά. Ας δούμε όμως ένα μεγαλύτερο και όχι ένα απομονωμένο μέρος αυτού του κεφαλαίου (οι αριθμοί δείχνουν τα εδάφια). :

3 Και καθήν ημέραν ο Κύριος θέλει σε αναπαύσει από της θλίψεώς σου και από του φόβου σου και από της σκληράς δουλείας εις την οποίαν ήσο καταδεδουλωμένος

4 Θέλεις μεταχειρισθή την **παροιμίαν ταύτην κατά του βασιλέως της Βαβυλώνας** λέγων πως επαύθη ο καταδυνάστης πως επαύθη η φορολόγος του χρυσίου.

5 Ο Κύριος συνέτριψε την ράβδον των ασεβών το σκήπτρον των δυναστών.

.....
11 Η μεγαλαυχία σου κατηνέχθη εις τον τάφον και ο θόρυβος των μουσικών σου οργάνων. Ο σκώληξ είναι εστρωμένος υποκάτω σου και οι σκώληκες σε σκεπάζουσι.

12 Πως έπεσες εκ του ουρανού **εωσφόρε υιέ της αυγής** συνετρίβης κατά γης συ ο καταπατών τα έθνη;

13 Σν δε έλεγες εν τη καρδιά σου θέλω αναβή εις τον ουρανό θέλω υψώσει τον θρόνον μου υπεράνω των άστρων του Θεού και θέλω καθήσει επί το όρος της συνάξεως προς τα μέρη του βορρά.

14 Θέλω αναβή επί τα ύψη των νεφελών, θέλω είσθαι όμοιος του Υψίστου.

15 Εις τον Άδην όμως θέλεις καταβή εις τα βάθη του λάκκου.

16 Οι βλέποντές σε θέλουσιν ενατενίσει προς σε, θέλουσι σε παρατηρεί λέγοντες: ούτος είναι **ο άνθρωπος** ο ποιών την γην να τρέμη ο σείων τα βασίλεια.

17 Ο ερημόνων την οικουμένην και καταστρέφων τας πόλεις αυτής ο μη απολύων εις τας οικίας αυτών τους δέσμιους αυτού.....

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, ακόμα και μεταξύ Ισραηλινών λογίων, ότι οι αναφορές αυτές δεν είναι για κάποιον δήθεν «πεπτωκότα άγγελο», αλλά για το **βασιλιά της Βαβυλώνας**, στον οποίο ήταν υποδουλωμένο τότε το έθνος του Ισραήλ. Ολόκληρο αυτό το κεφάλαιο είναι μια παραβολή ή προφητεία στηλίτευσης του βασιλιά Tiglath-pileser. Στο 12^ο εδάφιο ο Ησαΐας περιγράφει αλληγορικά την αλαζονεία του Tiglath-pileser III ως αυτός να είχε σκεφτεί να εμφανιστεί μέσα στη βασιλική δόξα του και τα πλούτη του σαν το λαμπρό άστρο της αυγής που φέγγει στον πρωινό ουρανό. Απέτυχε όμως σε αυτή την αλαζονεία του, διότι προκάλεσε το θυμό του (εκδικητικού όπως πάντα) Κυρίου, ο οποίος τον κατέρριψε στη γη για την υπεροψία του και τους διωγμούς εναντίον του αγαπημένου λαού του (τους Εβραίους)...

Ας δούμε όμως στα εβραϊκά την επίμαχη φράση «*εωσφόρε, υιέ της αυγής*» του 12^{ου} εδαφίου του κεφαλαίου, που σήμανε την αρχή της σύλληψης του χριστιανικού μύθου

για τον αλαζόνα επαναστάτη πεπτωκότα άγγελο. Η φράση αυτή είναι "רפשי־בן הלל" (heilel ben-shachar) και μπορεί να μεταφραστεί σαν «λαμπρέ υιέ της αυγής» ή «λαμπρό άστρο της αυγής» ή «λαμπρέ, υιέ της αυγής».

Η εβραϊκή λέξη **helel** σημαίνει ακριβώς «λαμπρός». Στην Χαναανικοβαβυλωνιακή μυθολογία όμως ο Helel ήταν ο αστέρας της πρωΐας και γιος του θεού της Αυγής Σαχάρ, όπως ακριβώς ο Εωσφόρος ήταν ο γιος της Ηούς-Αυγής στην ελληνική μυθολογία. Καταλαβαίνουμε λοιπόν καλά το λόγο της μετάφρασης του **helel** από τους Εβδομήκοντα σαν «Εωσφόρου» και στη Λατινική μετάφραση της Βίβλου σαν Λούσιφερ (από το Lux = φως), δηλαδή «Φωσφόρου».

Η βασιλική λαμπρότητα και αίγλη του Tiglath-pileser III (παραβάλλετε αντίστοιχα το Λουδοβίκο 14^ο, «Βασιλιά Ήλιο» της Γαλλίας), στους τύπους, αυλή και ενδύματα, ίσως και η υπεροψία και υπερηφάνειά του, χρησιμοποιήθηκε στην αλληγορία του προφήτη Ησαΐα για την πτώση του και την εκδίκηση του Κυρίου εναντίον του διώκτη αυτού των τέκνων του Ισραήλ...

Ο προφήτης Ησαΐας λοιπόν στο προηγούμενο εδάφιο αναφέρεται στην «αμαρτωλή», λαμπερή Βαβυλώνα και στους βασιλιάδες της που μέλλουν να καταστραφούν από το χέρι του Θεού - στους «ψεύτικους» θεούς που θα πέσουν μαζί της και δεν προσπαθεί ουδόλως να ταυτίσει τον Helel με το Διάβολο ή Σατανά. Τι δουλειά έχει εδώ ο λαμπερός υιός της αυγής με το Διάβολο, πέραν ίσως του γεγονότος ότι ο Εωσφόρος ήταν ένας αλλότριος θεός, ενός πολυθεϊστικού πανθέου (εναντίον του οποίου έτρεφαν ιδιαίτερο μίσος και μένος οι χριστιανοί πατέρες) κι επομένως ένας «δαίμων» γι' αυτούς;

Και εξετελέσθη έτσι το φιλοσοφικό έγκλημα να ταυτιστεί ανοήτως ο Δαίμονας ή Διάβολος με έναν αρχαιοελληνικό θεό του φωτός! Το έγκλημα όμως αυτό ήταν και εσκεμμένο, διότι με αυτόν τον τρόπο δαιμονοποιείτο επίσης η αρχαία ελληνική θρησκεία, την οποία προσπαθούσαν να καταπολεμήσουν με κάθε τρόπο - διώκοντάς την και διαβάλλοντάς την απηνώς - οι κήρυκες της μωρής πίστης, θλίψης, υπακοής και μετάνοιας! Ανάλογα δαιμονοποιήθηκε και ο μεγάλος αρχαιοελληνικός θεός Πάνας, που συμβόλιζε τις φυσικές δυνάμεις, και του οποίου τη μορφή ιδιοποιήθηκε πλήρως, για λόγους διαβολής της αρχαίας θρησκείας, ο χριστιανικός «Διάβολος» ή «Σατανάς». Ακόμα και η ίδια η αρχαιοελληνική λέξη δαίμων ή δαίμων, που σήμαινε το γνώστη και αναφερόταν σε μια κατηγορία πνευμάτων ανάμεσα στο θείο και το ανθρώπινο, κατέληξε με την εσκεμμένη συκοφάντηση και διαβολή των χριστιανών, να σημαίνει τους σημερινούς δαίμονες, διαβόλους ή «ωπηρέτες του Σατανά»!

Το κόλπο είναι πολύ παλιό και έχει χρησιμοποιηθεί σε πλείστες περιπτώσεις στο παρελθόν σε όλες σχεδόν τις θρησκείες: Κάθε νέα θρησκεία έθετε σαν ιερό έργο και καθήκον της τη δαιμονοποίηση όλων των θεών της παλιάς θρησκείας, ώστε να μπορέσει να κυριαρχήσει ευκολότερα στη συνείδηση των λαών. Είναι το ίδιο ακριβώς που συμβαίνει με την ιστορία των νικητών σε σχέση με τους ηττημένους...

Ένα ακόμα κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης στο οποίο αναφέρονται οι χριστιανοί μυθολόγοι για να υποστηρίξουν τα αυθαίρετα δόγματά τους, προέρχεται από το 18^ο κεφάλαιο του βιβλίου του προφήτη Ιεζεκιήλ (KZ: 1-19), το οποίο αναφέρεται καθαρότατα στο **βασιλιά της Τύρου**. Απλά και μόνον η ομοιότητα των χρησιμοποιούμενων εκφράσεων θεωρείται από αυτούς ικανό στοιχείο και

επιβεβαίωση ότι και αυτό το κείμενο αναφέρεται στο Σατανά ή τουλάχιστον στη σατανική δύναμη που ελέγχει το βασίλειό της Τύρου...:

1 Και έγινε λόγος Κυρίου προς εμέ λέγων

2 Γιέ ανθρώπου είπε προς τον ηγεμόνα της Τύρου ούτω λέγει Κύριος ο Θεός επειδή υψώθη η καρδιά σου και είπας εγώ είμαι θεός επί της καθέδρας του Θεού κάθηναι εν τη καρδιά των θαλασσών, ενώ είσαι άνθρωπος, αλλ' ουχί θεός, και έκαμες την καρδίαν σου ως καρδίαν θεού.

3 Ιδού συ είσαι σοφώτερος του Δανιήλ ουδέν μυστήριον είναι κεκρυμμένον από σου.

4 Δια της σοφίας σου και δια της συνέσεώς σου έκαμες εις σεαυτόν δύναμιν και απέκτησας εν τοις θησαυροίς σου χρυσίον και αργύριον.

5 Διά της μεγάλης σοφίας σου ηύξησας τα πλούτη σου δια του εμπορίου και η καρδιά σου υψώθη δια την δύναμίν σου.

6 Δια τούτο ούτω λέγει Κύριος ο Θεός επειδή έκαμες την καρδίαν σου ως καρδίαν θεού,

7 Ιδού δια τούτο θέλω φέρει εναντίον σου ξένους τους τρομερώτερους των εθνών και θέλουσιν εκσπάσει τα ζίφη αυτών κατα του κάλλους της σοφίας σου και θέλουσι μολύνει την λαμπρότητά σου.

8 Θέλουσι σε καταβιβάσει εις τον λάκκον και θέλεις τελευτήσει με τον θάνατον των πεφονευμένων εν τη καρδιά των θαλασσών.

9 Θέλεις λέγει έτι ενώπιον του φονεύοντός σε εγώ είμαι θεός, άνθρωπος ων, και ουχί θεός εν ταις χερσί του φονεύοντός σε.

10 Θάνατον απεριτιμήτων θέλεις θανατωθή δια χειρός των ξένων διότι εγώ ελάλησα λέγει Κύριος ο Θεός.

11 Και έγινε λόγος Κυρίου προς εμέ λέγων:

12 Γιέ ανθρώπου ανάλαβε θρήνον επί τον βασιλέα της Τύρου και είπε προς αυτόν ούτω λέγει Κύριος ο Θεός συ επεσφράγισας τα πάντα είσαι πλήρης σοφίας και τέλειος εις κάλλος.

13 Εστάθης εν Εδέμ τω Παραδείσω του Θεού ήσο περισκεπασμένος υπό παντός λίθου τιμίου υπό σαρδίου τοπαζίου και αδάμαντος, βηρυλλίου, όνυχος και ιασπέως, σαπφείρου, σμαράγδου και άνθρακος και χρυσίου. Η υπηρεσία των τυμπάνων σου και των αυλών σου ήτο ητοιμασμένη δια σε την ημέραν καθήν εκτίσθης.

14 Ησο Χερούβ κεχρισμένον διά να επισκιάζης και εγώ σε έστησα. Ησο εν τω όρει τω αγίω του Θεού. Περιεπάτεις εν μέσω λίθων πυρίνων.

15 Ησο τέλειος εν ταις οδοίς σου αφ' ης ημέρας εκτίσθης, έως σου ευρέθη αδικία εν σοι.

16 Εκ του πλήθους του εμπορίου σου ενέπλησαν το μέσον σου απο ανομίας και ήμαρτες. Δια τούτο θέλω σε απορρίψει ως βέβηλον από του όρους του Θεού και θέλω σε καταστρέψει εν μέσω των πυρίνων λίθων χερούβ επισκιάζον.

17 Η καρδιά σου υψώθη δια το κάλλος σου, έφθειρας την σοφίαν σου δια την λαμπρότητά σου, θέλω σε ρίψει κατά γης, θέλω σε εκθέσει ενώπιον των βασιλέων διά να βλέπωσιν εις σε.

18 Εβεβήλωσας τα ιερά σου δια το πλήθος των αμαρτιών σου, δια τας αδικίας του εμπορίου σου. Διά τούτο θέλω εκβέλει πυρ εκ μέσου σου, το οποίον θέλει σε καταφάγει και θέλω σε καταστήσει σποδόν επί της γης ενώπιον πάντων των βλέπόντων σε.

19 Πάντες οι γνωρίζοντές σε μεταξύ των λαών θέλουσιν εκπλαγή δάα σε φρίκη. Θέλεις είσθαι και δεν θέλεις υπάρξει έως αιώνος.

Πουθενά εδώ, σε αυτό το μακροσκελές κείμενο, δεν αναφέρεται ή δεν υπονοείται ο Εωσφόρος, ο αστέρας της πρωΐας, «Αυτός που φέρει το Φως», ακόμα και αν

υποθέσουμε ότι υπονοείται η «σατανική» δύναμη πίσω από τον αλαζόνα βασιλιά της Τύρου...

Μετά οι θεολογούντες, αναζητώντας νέα βιβλικά στοιχεία για τη νεομυθολογία τους, στρέφονται για «επιβεβαίωση» και στην Καινή Διαθήκη. Εδώ αρχίζουμε από το 18^ο εδάφιο του 10^{ου} κεφαλαίου του ευαγγελιστή Λουκά. Παρουσιάζουμε συγχρόνως το αμέσως προηγούμενο και το αμέσως επόμενο από αυτό:

Ακ I-17. Υπέστρεψαν δε οι εβδομήκοντα μετά χαράς λέγοντες Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσεται ημίν εν τω ονόματί σου.

*Ακ I-18. Είπε δε αυτοίς **εθεώρου τον σατανάν ως αστραπήν εκ του ουρανού πεσόντα.***

Ακ I-19. ιδού δίδωμι υμίν την εξουσίαν του πατείν επάνω όφεων και σκορπίων και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού, και ουδέν υμάς ου μη αδικήση.

Η χρησιμοποίηση της αστραπής εδώ σε σχέση με το Σατανά είναι πολύ περίεργη, ιδιαίτερα αν ανατρέξουμε σε δυο άλλες αναφορές της αστραπής στα ευαγγέλια. Έτσι στο 17^ο κεφάλαιο του Λουκά, εδάφιο 24 διαβάζουμε:

*Ακ Ιζ-24. **ώσπερ γαρ η αστραπή αστράπτουσα εκ της υπ' ουρανόν εις την υπ' ουρανόν λάμπει, ούτως έσται και ο υιός του ανθρώπου εν τη ημέρα αυτού.***

Μια αντίστοιχη αναφορά βρίσκουμε και στον Ματθαίο (ΚΔ, 27):

Μτ Κδ-27. **ώσπερ γαρ η αστραπή εξέρχεται από ανατολών και φαίνεται έως δυσμών, ούτως έσται και η παρουσία του υιού του ανθρώπου**

Τη μία λοιπόν φορά η αστραπή συνδέεται με το Σατανά και τις δύο άλλες με τον Υιό του Ανθρώπου, δηλαδή τον Ιησού και τη Δευτέρα Παρουσία του! Τι γίνεται εδώ; Αν ήταν να προχωρήσουμε το ίδιο «επιστημονικά», όπως και οι χριστιανοί θεολόγοι, θα έπρεπε εδώ να ταυτίσουμε τον Ιησού με το Σατανά! Από την άλλη μεριά, αν ανατρέξουμε στην ερμηνεία του αρχαίου θρησκευτικού συμβολισμού της αστραπής, μαθαίνουμε ότι:

Στην Ιουδαιοχριστιανική σκέψη η αστραπή είναι ένα σύμβολο της άμεσης παρουσίας του θεού . . ή της Τελικής Κρίσης!

(Λεξικό Συμβόλων του Hans Biedermann, Penguin Books, New York, 1992).

Και εάν η «αστραπή» αναφέρεται κανονικά στον Εωσφόρο και όχι στον Σατανά - που υποτίθεται πως είναι κατά τους θεολογούντες ο Εωσφόρος μετά την πτώση του - τότε τι έχουμε να πούμε για τα παρακάτω εδάφια της Καινής Διαθήκης;

Στην Αποκάλυψη του Ιωάννη ο Ιησούς επιμαρτυρεί:

ΑπΚΒ-16. **Εγώ Ιησούς έπεμψα τον άγγελον μου μαρτυρήσαι υμίν ταύτα επί ταις εκκλησίαις. εγώ είμι η ρίζα και το γένος Δαυΐδ, **ο αστήρ ο λαμπρός ο πρωϊνός.****

Να λοιπόν που ο Ιησούς εδώ γίνεται ο Εωσφόρος, ο Αστέρας της Πρωΐας!

Και πάλι στην Αποκάλυψη, ο Ιησούς υπόσχεται σε αυτόν που θα τηρεί τα έργα του ότι θα του δωρίσει τον αστέρα της πρωΐας!

ΑπΒ-26. Και ο νικών και ο τηρών άχρι τέλους τα έργα μου, δώσω αυτό εξουσίαν επί των εθνών,

ΑπΒ-27. και ποιμανεί αυτούς εν ράβδω σιδηρά, ως τα σκεύη τα κεραμικά συντριβήσεται, ως καγώ είληφα παρά του πατρός μου,

ΑπΒ-28. και δώσω αυτό τον αστέρα τον πρωϊόν.

ΑπΒ-29. Ο έχων ους ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταις εκκλησίαις.

Τέλος στη Β΄ Επιστολή του Αποστόλου Πέτρου στο πρώτο κεφάλαιο, στίχος 19, ο ίδιος τίτλος ή χαρακτηρισμός «Φωσφόρος», που υποτίθεται κανονικά ότι αναφέρεται στο Σατανά, αναφέρεται εδώ στον Ιησού!:

A-17. λαβών γαρ παρά Θεού πατρός τιμήν και δόξαν φωνής ενεχθείσης αυτό τοιάσδε υπό της μεγαλοπρεπούς δόξης, ούτος έστιν ο υιός μου ο αγαπητός, εις ον εγώ ευδόκησα, ----

A-18. και ταύτην την φωνήν ημείς ηκούσαμεν εξ ουρανού ενεχθείσαν, συν αυτό όντες εν τω όρει τω αγίω.

A-19. και έχομεν βεβαιότερον τον προφητικόν λόγον, ω καλώς ποιείτε προσέχοντες ως λύχνω φαίνοντι εν αυχηρώ τόπω, έως ου ημέρα διαυγάση και **φωσφόρος ανατείλη εν ταις καρδίαις υμών.**

Ας αποφασίσουν λοιπόν οι χριστιανοί θεολόγοι: Έχει καμιά σχέση ο Ιησούς με τον Εωσφόρο ή όχι ;

Σύμφωνα με εσωτερικές και αποκρυφιστικές πηγές, όπως θα δούμε αργότερα, ναι, έχει!"

Κι ερχόμαστε τώρα στις «"επιβεβαιώσεις"» από την Αποκάλυψη του Ιωάννη.

Στο 9^ο Κεφάλαιο (Ζ) στίχοι 1-11 διαβάζουμε:

1 Και ο πέμπτος άγγελος εσάλπισε και είδον ότι έπεσεν εις την γην αστήρ εκ του ουρανού και εδόθη εις αυτόν το κλειδίον του φρέατος της αβύσσου.

2 Και ήνοιξε το φρέαρ της αβύσσου και ανέβη καπνός εκ του φρέατος ως καπνός καμίνου μεγάλης και εσκοτίσθη ο ήλιος και ο αήρ εκ του καπνού του φρέατος

3 Και εκ του καπνού εξήλθον ακρίδες εις την γην και εδόθη εις αυτάς εξουσία ως έχουσιν εξουσίαν οι σκορπιοί της γης

4 Και ερρέθη προς αυτάς να μη βλάψωσι τον χόρτον της γης μηδέ κανέν χλωρόν μηδέ κανέν δένδρον ειμή τους ανθρώπους μόνους οίτινες δεν έχουσι την σφραγίδα του θεού επι των μετώπων αυτών.

5 Και εδόθη εις αυτάς να μη θανατώσωσιν αυτούς αλλά να βασανίσθωσι πέντε μήνας και ο βασανισμός αυτών ήτο ως βασανισμός σκορπίου όταν κτυπήση άνθρωπον.

6 Και εν ταις ημέραις εκείναις θέλουσι ζητήσκει οι άνθρωποι τον θάνατον και δεν θέλουσιν εύρει αυτόν και θέλουσιν επιθυμήσει να αποθάνωσι και ο θάνατος θέλει φύγει απ' αυτών.

7 Και αι μορφαί των ακρίδων ήσαν όμοιοι με ίππους ητοιμασμένους εις πόλεμον και επί τας κεφαλάς αυτών ήσαν ως στέφανοι όμοιοι με χρυσόν και τα πρόσωπα αυτών ως πρόσωπα ανθρώπων.

8 Και είχαν τρίχας ως τρίχας γυναικών και οι οδόντες αυτών ήσαν ως λεόντων.

9 Και είχαν θώρακας ως θώρακας σιδηρούς και η φωνή των πετερόγων αυτών ήτο ως φωνή αμαζών ίππων πολλών τρεχόντων εις πόλεμον.

10 Και είχαν ουράς ομοίας με σκορπιούς και ήσαν κέντρα εις τας ουράς αυτών και η εξουσία αυτών ήτο να βλάψωσι τους ανθρώπους πέντε μήνας.

11 Και είχαν εφ' εαυτών βασιλέα τον άγγελον της αβύσσου όστις εβραϊστί ονομάζεται αβαδδών και εις την ελληνικήν έχει όνομα απολλύων.

Τι σαδιστικό όντος όραμα μιας άρρωστης από την θρησκευτική ανοησία και μισαλλοδοξία ψυχής!"

Ο Απολλύων βέβαια εδώ είναι ο Σατανάς, ο πεπτωκός άγγελος, στον οποίο εδόθη το κλειδί της Αβύσσου...

Στο βιβλίο της Αποκάλυψης, η «Πόρνη» Βαβυλώνα συμβολίζει την αυτοκρατορία του Σατανά και περιγράφεται η τελική κρίση της (Αποκάλυψη 16:19, 17:5, 18:2):

ΑπΙΣΤ-19. Και εγένετο η πόλις η μεγάλη εις τρία μέρη, και αι πόλεις των εθνών έπεσαν. και Βαβυλών η μεγάλη εμνήσθη ενώπιον του Θεού δούναι αυτή το ποτήριον του οίνου του θυμού της οργής αυτού.

ΑπΙΖ-5. Και επί το μέτωπον αυτής όνομα γεγραμμένον μυστήριον, Βαβυλών η μεγάλη, η μήτηρ των πορνών και των βδελυγμάτων της γης.

ΑπΙΗ-2. και έκραζεν εν ισχυρά φωνή λέγων έπεσεν, έπεσε Βαβυλών η μεγάλη, και εγένετο κατοικητήριον δαιμονίων και φυλακή παντός πνεύματος ακαθάρτου και φυλακή παντός ορνέου ακαθάρτου και μεμισημένου·

Στο 12^ο (ΙΒ) τώρα κεφάλαιο της Αποκάλυψης ανευρίσκουμε το Σατανά – Δράκοντα σε όλη τη Δόξα του ("πουθενά όμως ο Εωσφόρος!"):

ΑπΙΒ-1. Και σημείον μέγα ώφθη εν τω ουρανώ, γυνή περιβεβλημένη τον ήλιον, και η σελήνη υποκάτω των ποδών αυτής, και επί της κεφαλής αυτής στέφανος αστέρων δώδεκα,

ΑπΙΒ-2. και εν γαστρί έχουσα έκραζεν ωδίνουσα και βασανιζομένη τεκείν.

ΑπΙΒ-3. και ώφθη άλλο σημείον εν τω ουρανώ, και ιδού δράκων πυρρός μέγας, έχων κεφαλάς επτά και κέρατα δέκα, και επί τας κεφαλάς αυτού επτά διαδήματα,

ΑπΙΒ-4. και η ουρά αυτού σύρει το τρίτον των αστέρων του ουρανού, και έβαλεν αυτούς εις την γην. και ο δράκων έστηκεν ενώπιον της γυναικός της μελλούσης τεκείν, ίνα, όταν τέκη, το τέκνον αυτής καταφάγη.

ΑπΙΒ-5. και έτεκεν υιόν άρρενα, ος μέλλει ποιμαίνειν πάντα τα έθνη εν ράβδω σιδηρά και ηρπάσθη το τέκνον αυτής προς τον Θεόν και προς τον θρόνον αυτού.

ΑπΙΒ-6. και η γυνή έφυγεν εις την έρημον, όπου έχει εκεί τόπον ητοιμασμένον από του Θεού, ίνα εκεί τρέφωσιν αυτήν ημέρας χιλίας διακοσίας εξήκοντα.

Απ|Β-7. *Και εγένετο πόλεμος εν τω ουρανώ ο Μιχαήλ και οι άγγελοι αυτού -- του πολεμήσαι μετά του δράκοντος και ο δράκων επολέμησε και οι άγγελοι αυτού,*

Απ|Β-8. *και ουκ ίσχυσεν, ουδέ τόπος ευρέθη αυτώ έτι εν τω ουρανώ.*

Απ|Β-9. *και εβλήθη ο δράκων, -- ο όφης ο μέγας ο αρχαίος, ο καλούμενος Διάβολος και ο Σατανάς, ο πλανών την οικουμένην όλην, εβλήθη εις την γην, και οι άγγελοι αυτού μετ' αυτού εβλήθησαν.*

Απ|Β-10. *και ήκουσα φωνήν μεγάλην εν τω ουρανώ λέγουσαν άρτι εγένετο η σωτηρία και η δύναμις και η βασιλεία του Θεού ημών και η εξουσία του Χριστού αυτού, ότι εβλήθη ο κατηγορος των αδελφών ημών, ο κατηγορών αυτών ενώπιον του Θεού ημών ημέρας και νυκτός.*

Απ|Β-11. *και αυτοί ενίκησαν αυτόν δια το αίμα του αρνίου και δια τον λόγον της μαρτυρίας αυτών, και ουκ ηγάπησαν την ψυχήν αυτών άχρι θανάτου.*

Απ|Β-12. *δια τούτο ευφραίνεσθε ουρανοί και οι εν αυτοίς σκηνούντες' ουαί την γην και την θάλασσαν, ότι κατέβη ο διάβολος προς υμάς έχων θυμόν μέγαν, ειδώς ότι ολίγον καιρόν έχει.*

Απ|Β-13. *Και ότε είδεν ο δράκων ότι εβλήθη εις την γην, εδίωξε την γυναίκα ήτις έτεκε τον άρρενα.*

Απ|Β-14. *και εδόθησαν τη γυναικί δύο πτέρυγες του αετού του μεγάλου, ίνα πέτηται εις την έρημον εις τον τόπον αυτής, όπως τρέφεται εκεί καιρόν και καιρούς και ήμισυ καιρού από προσώπου του όφεως.*

Απ|Β-15. *και έβαλεν ο όφης εκ του στόματος αυτού οπίσω της γυναικός ύδωρ ως ποταμόν, ίνα αυτήν ποταμοφόρητον ποιήση.*

Απ|Β-16. *και εβοήθησεν η γη τη γυναικί, και ήνοιζεν η γη το στόμα αυτής και κατέπιε τον ποταμόν ον έβαλεν ο δράκων εκ του στόματος αυτού.*

Απ|Β-17. *και ωργίσθη ο δράκων επί τη γυναικί, και απήλθε ποιήσαι πόλεμον μετά των λοιπών του σπέρματος αυτής, των τηρούντων τας εντολάς του Θεού και εχόντων την μαρτυρίαν Ιησού.*

Προκαλεί μεγάλη απορία εδώ πώς η γυναίκα «η περιβεβλημένη τον ήλιο και τη σελήνη κάτω από τα πόδια της» που κυνηγιέται από το Δράκοντα ταυτίζεται τόσο πολύ με τη μητέρα του Απόλλωνα (Ηλιου) και Αρτέμιδος (Σελήνης) Λητώ, κυνηγημένης από τον Πύθωνα...

Οι «αντάρτες» λοιπόν άγγελοι, με αρχηγό το Σατανά, Διάβολο ή αρχαίο Δράκοντα και Όφι, επαναστάτησαν εναντίον του Θεού στον ουρανό και τότε ο Αρχάγγελος Μιχαήλ με την πύρινη ρομφαία του τους εκδίωξε και τους γκρέμισε στη γη. Το ένα τρίτο των αγγέλων τότε λέγεται μαζί με τον Εωσφόρο!

Το σοβαρό σε αυτή την περίπτωση είναι ότι όλα αυτά έχουν και μια βαθιά αλληγορική σημασία και ένα καλά κρυμμένο εσωτερικό νόημα μέσα στο μύθο, το οποίο οι αδαείς χριστιανοί πατέρες και θεολόγοι, μη διαθέτοντες εσωτερική παιδεία και γνώση, βεβήλωσαν! Θα δούμε όμως αργότερα το κρυμμένο αυτό μυστικό για την επανάσταση των εωσφορικών αγγέλων, τον πόλεμο στον ουρανό, και την πτώση τους κάτω στη γη... Προϊδεαζόμαστε σαφώς από τώρα ότι πρέπει να έχει άμεση σχέση με την ανταρσία του Προμηθέα εναντίον του Διός, την οποία έχουμε ήδη αναλύσει, και με τους αγγέλους Υιούς του θεού που σύμφωνα με το βιβλίο του Ενώχ και με τη Γέννηση αμάρτησαν ενωνόμενοι σεξουαλικά με τις όμορφες θυγατέρες των ανθρώπων...

Και στο 20^ο κεφάλαιο της Αποκάλυψης διαβάζουμε":

ΑπΚ-9. και ανέβησαν επί το πλάτος της γης, και εκύκλευσαν την παρεμβολήν των αγίων και την πόλιν την ηγαπημένην και κατέβη πυρ εκ του ουρανού από του Θεού και κατέφαγεν αυτούς

ΑπΚ-10. και ο διάβολος ο πλανών αυτούς εβλήθη εις την λίμνην του πυρός και του θείου, όπου και το θηρίον και ο ψευδοπροφήτης, και βασανισθήσονται ημέρας και νυκτός εις τους αιώνας των αιώνων.

Η Αποκάλυψη έχει ένα καθαρά εσχατολογικό περιεχόμενο. Αναφέρεται στον πόλεμο εναντίον «των δυνάμεων του κακού», εκπροσωπούμενων από τον Σατανά-Θηρίον-666, και στην τελική νίκη του Αρνίου-Χριστού στην επικείμενη Μάχη του Αρμαγεδώνα. Στα δικά της εδάφια και σε διάφορα, άλλα μη κανονικά, «απόκρυφα» και «ψευδεπίγραφα» έργα της εποχής, στηρίχτηκαν κατά το πλείστον οι χριστιανοί θεολόγοι για να κατασκευάσουν το δόγμα του επαναστάτη πεπτωκότα αγγέλου.

Σύμφωνα με τον Αυγουστίνο, οι άγγελοι πλάστηκαν την πρώτη ημέρα της Δημιουργίας, που ο θεός δημιούργησε το φως. Οι περισσότεροι θεολογούντες σε αυτά στηρίζονται στο χωρίο του Ιώβ (ΛΗ',7): «Ότε εγεννήθησαν άστρα, ήνεσάν με φωνή μεγάλη πάντες άγγελοί μου («Όταν γεννήθηκαν τα άστρα με δοξολόγησαν με φωνή δυνατή όλοι οι άγγελοί μου»), το οποίο, κατά τη γνώμη τους, ερμηνεύεται ότι οι άγγελοι προϋπήρξαν του υλικού κόσμου.

Πρώτος στην ιεραρχία αυτών των πλασμάτων που δημιουργήθηκαν για να «υμνούν τον Πατέρα τους» (πολύ αλαζόνας, άφρων, ματαιόδοξος και αυτοκόλακας ο θεός Δημιουργός-Ιεχωβάς...), ο πιο λαμπρός, ο πιο όμορφος, ο πιο ένδοξος ήταν ο Εωσφόρος, ο οποίος μάλιστα μπορούσε να κοιτάζει κατευθείαν το Δημιουργό. Ο πρώτος στην τάξη αυτός Αρχάγγελος του Θεού «πειράχτηκε από το πάθος της υπερηφάνειας απέναντι στον Πανοικτίρμονα Θεό και θέλησε αυτός, ένα κτίσμα και δημιούργημα, να γίνει ίδιος με τον Κτίστη και να βάλει τον θρόνο του δίπλα στο θρόνο του Θεού»...

Το ίδιο αναφέρει και ο Συναξαριστής της Εκκλησίας, ότι δηλαδή η αιτία της Πτώσης των Αγγέλων ήταν η υπερηφάνεια, το γεγονός ότι ο Εωσφόρος, ο πρώτος, ισχυρότερος και ομορφότερος όλων των Αγγέλων, θέλησε να στήσει το Θρόνο του ίσα ή ψηλότερα από το Θρόνο του Θεού και να λατρεύεται μαζί με αυτόν!

Θα μπορούσε κάποιος να κάνει εδώ την αφελή ερώτηση: «Και γιατί ο μπαμπάς-αφέντης δεν ήθελε να μοιραστεί τη δόξα του με το εξοχότερο των δημιουργημάτων του; Γνωρίζουμε βέβαια πόσο μνησικάκος, εκδικητικός, μέχρι και κακουργηματικός υπήρξε ο θεός της Παλαιάς Διαθήκης, οπότε δεν μπορούμε παρά να θαυμάσουμε, κάτω από την αδαή αυτή «εξωτερική» ερμηνεία τον **αντάρτη Άγγελο**, τον **πρώτο επαναστάτη** εναντίον μιας αυθαίρετης επιβληθείσας στυγνής εξουσίας.

Μας λένε ότι τη στιγμή ακριβώς που γεννήθηκε αυτή η αλαζονική σκέψη μέσα στον Εωσφόρο (να εξισωθεί με το Δημιουργό του), αυτός έπεσε από τον Ουρανό και μαζί με αυτόν πολλοί άλλοι Άγγελοι που τον ακολούθησαν και τον λάτρευσαν. Όλοι οι άγγελοι τότε αναταράχθηκαν, βλέποντας ο ένας τον άλλον να πέφτει δίπλα του, οπότε ο Αρχάγγελος Μιχαήλ, συνειδητοποιώντας τι ακριβώς είχε συμβεί, διαδήλωσε την πίστη του στο Θεό, καλώντας και τους άλλους αγγέλους να τον ακολουθήσουν:

"Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου"! όσοι τον υπάκουσαν σώθηκαν, οι υπόλοιποι πήγαν στην κόλαση

Αυτές είναι οι χριστιανικές "\$'απόψεις"/" "\$!

Αυτός έτσι «που άλλοτε έφερε το φως, μετατράπηκε στον κατ' εξοχήν εχθρό του ανθρώπου. Είχε μεγάλη δόξα και σοφία καθώς και υπερηφάνεια. Κάποια στιγμή όμως η υπερηφάνειά του μετατράπηκε σε αλαζονεία, με αποτέλεσμα να απαιτήσει ισότητα με το Θεό. Η αλαζονεία λοιπόν ήταν το βασικό αίτιο που οδήγησε τον Εωσφόρο στην πτώση».

Στην Καινή Διαθήκη δεν υπάρχει καμιά καθαρή πληροφορία που να συνδέει την πτώση του Εωσφόρου με την υπερηφάνεια. Αυτή συνδέθηκε λαϊκά έτσι στο «Χαμένο Παράδεισο» του Μίλτωνα. Η μόνη σύνδεση με την υπερηφάνεια γίνεται στο προηγούμενα μνημονευθέν χωρίο του Ησαΐα, στην Παλαιά Διαθήκη, το οποίο όμως, όπως είπαμε, αναφέρεται καθαρά στο βασιλιά της Βαβυλώνας και όχι σε ένα αλαζονικό ουράνιο πνεύμα. Επίσης δεν υπάρχει κανένα προχριστιανικό έργο που να μιλά για «επαναστάτες αγγέλους». Υπάρχει μια σαφής διάκριση μεταξύ του Σατανά της Παλαιάς Διαθήκης και του χριστιανικού Σατανά. Ο δεύτερος δεν είναι μια φυσιολογική ανάπτυξη του πρώτου, αλλά μια καθαρά Μανιχειϊστική ή Αριμανική μορφή και δράση!

Ο «Σατανάς» είναι μια εβραϊκή λέξη (sathane), που σημαίνει Αντίπαλος, Εχθρός ή Συκοφάντης, το οποίο οι Εβδομήκοντα μετάφρασαν σαν «Σατανά» ή «Διάβολο» (Διαβολέα). Ο Σατανάς της Παλαιάς Διαθήκης ήταν αρχικά ένας εμπιστευτικός άγγελος του Ιεχωβά, επιφορτισμένος με το έργο της απόδειξης ότι η ανθρωπότητα ήταν ανάξια (Δείτε το βιβλίο του Ιώβ). Αργότερα, όταν οι Ιουδαίοι απορρόφησαν διάφορες Ζωροαστρικές, διαρκικές ιδέες, και μετέπειτα οι χριστιανοί τις ιδέες διαφόρων άλλων, προγενέστερών τους θρησκειών, δημιουργήθηκε η βέβηλη φιλοσοφικά ιδέα περί μιας αυτόβουλης δύναμης του κακού που κυβερνά έναν υποχθόνιο κόσμο μιας στυγνής και σαδιστικής τιμωρίας για τους αμαρτωλούς και κατέστη έτσι ο Σατανάς «Εχθρός», «Διάβολος» και ο «Άρχων του Κόσμου Τούτου».

Οι σημερινοί χριστιανοί πιστεύουν ότι ο πεπτωκός Σατανάς υπάρχει από την αρχή της δημιουργίας των ανθρώπων. Ο Παύλος άλλωστε υπέδειξε ότι ο Όφις του Κήπου της Εδέμ ήταν ο Σατανάς κι επομένως αυτός στην πραγματικότητα που έβαλε σε περιασμό τον Αδάμ. Οι περισσότεροι πάντως από τους πρώτους Πατέρες της Εκκλησίας πίστευαν ότι ο αυτός έπεσε μετά τον Αδάμ (ίσως επειδή αρνήθηκε να τον προσκυνήσει, όπως είπαμε). Η εκκλησία χρειάστηκε πάντως πάνω από δυο αιώνες για να εδραιώσει τελικά το δόγμα της ότι το αμάρτημα του Σατανά ήταν η υπερηφάνεια, ότι αυτός έπεσε πριν τη δημιουργία του ανθρώπου και ότι ήταν ο Όφις που έβαλε σε πειρασμό τον Αδάμ και την Εύα..

Κατά την άποψη πάντως του απόκρυφου βιβλίου του Ενώχ, όπως είδαμε, η αιτία της πτώσης των αγγέλων ήταν η λαγνεία και όχι η υπερηφάνεια:

Και εγένετο όταν επληθύνθησαν οι υιοί των ανθρώπων εν εκείναις ταις ημέραις εγεννήθησαν αυτοίς θυγατέρας ωραίας και καλαί. Και εθεάσαντο αυτάς οι άγγελοι, υιοί ουρανού και είπον προς αλλήλους. Δεύτε εκλεξώμεθα εαυτοίς γυναίκας από των ανθρώπων και γεννήσωμεν εαυτοίς τέκνα. Και είπεν ο Σεμειαζάς προς αυτούς, ος ην

άρχων αυτών. Φοβούμαι μη ου θελήσετε ποιήσαι το πράγμα τούτον και έσομαι εγώ μόνος οφειλέτης αμαρτίας μεγάλης. Απεκρίθησαν ουν αυτό πάντες. Ομόσωμεν όρκω πάντες και αναθεματίσωμεν πάντες αλλήλους μη αποστρέψαι την γώμην ταύτην, μέχρις ουν αν τελέσωμεν αυτήν και ποιήσωμεν το πράγμα τούτον. Τότε ώμοσαν πάντες ομού και ανεθεμάτισαν αλλήλους εν αυτό...»

Και έλαβον εαυτοίς γυναίκας, έκαστος αυτών εξελέξαντο εαυτοίς γυναίκας και ήρξαντο εισπορεύεσθαι προς αυτάς και μίανεσθαι εν αυταίς και εδίδαξαν αυτάς φαρμακείας και παιοιδάς και ριζοτομίας και τας βοτάνας εδήλωσαν αυτάς. Αι δε εν γαστρί λαβούσιν ετέκοσαν γίγαντας μεγάλους εκ πηχών τρισχιλίων οίτινες κατήσθοσαν τους κόπους των ανθρώπων. Ως δε ουκ εδυνήθησαν αυτοίς οι άνθρωποι επιχορηγείν, οι γίγαντες ετόλμησαν επ' αυτούς και κατησθίωσαν τους ανθρώπους και ήρξαντο αμαρτάνειν εν τοις πετεινοίς και τοις θηρίοις και ερπετείς και τοις ιχθύσιν και αλλήλων τας σάρκας κατεσθίειν και το αίμα έπινον. Τότε η γη ενέτυχεν κατά των ανόμων...

Τώρα βέβαια αυτοί οι **άγγελοι του θεού** ή **υιοί του ουρανού** θα μπορούσαν να είναι κάλλιστα **εξωγήνιοι** που δελεάστηκαν από τις κρυφές χάρες των θυγατέρων των ανθρώπων... Όταν τα έμαθε βέβαια αυτά ο «καλός» Ιεχωβάς εξεμάνη και πρόσταξε να ριχτούν οι εκπεσόντες για πάντα στα Τάρταρα, οι Γίγαντες να σκοτωθούν με εμφύλιο πόλεμο και οι άνθρωποι με τον Κατακλυσμό!

Άλλες πάλι, Μουσουλμανικές πηγές ή και κάποιοι από τους πρώτους πατέρες της εκκλησίας, αναφέρουν σαν αιτία της πτώσης των αγγέλων την ανυπακοή του Εωσφόρου να προσκυνήσει τον Αδάμ ή το Λόγο - Υιό του Θεού. Το ίδιο αναφέρει και το εβραϊκό βιβλίο «Η Ζωή του Αδάμ και της Εύας», που χρονολογείται μεταξύ του 200 π.χ. – 200 μ.Χ.

Σωστός ο Εωσφόρος και πάλι που αρνήθηκε να προσκυνήσει! Τα προσκυνήματα είναι μόνον για τους χριστιανούς και τους δούλους! Άλλωστε, το ομολογούν και οι ίδιοι οι χριστιανοί:

Η Αγία Γραφή μας διδάσκει την υπακοή, ενώ ο Ιλλουμινιτισμός διδάσκει το αντίθετο της υπακοής...

Ναι ο Ιλλουμινιτισμός και ο Εωσφορισμός διδάσκουν την ανταρσία, επανάσταση και ανυπακοή για χάρη της Γνώσης και της Ελευθερίας!

Οι δούλοι ας συμπορευθούν !

Ας δούμε όμως μέσα από τη γραφή ενός σύγχρονου, ορθόδοξου χριστιανού συγγραφέα την προσωπικότητα του Σατανά ή Εωσφόρου - του «φοβερού αυτού εχθρού του ανθρώπου», όπως τον περιγράφει:

1. Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΕΙΝΑΙ ΚΕΝΟΣ ΠΑΝΤΟΣ ΑΓΑΘΟΥ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ - Μόνο κακό μπορεί να κάνει και να επιφέρει πόνο και καταστροφή!

2. Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ - Χρησιμοποιεί το ωραιοποιημένο ψέμα για να παραπλανεί τους ανθρώπους, ώστε να πέσουν σε αμαρτήματα και να απολέσουν την ψυχή τους!

3. ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΣ ΑΛΑΖΟΝΑΣ - Νομίζει ότι μπορεί να κάνει τα πάντα, ενώ στο βάθος γνωρίζει πολύ καλά πόσο αδύναμος είναι απέναντι στον Θεό.

4. ΕΧΕΙ ΜΑΝΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ - Από τη μέρα της πτώσης του, μέχρι και σήμερα επιδιώκει την καταστροφή της ανθρωπότητας, αλλά και παντός αγαθού έργου.

5. ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΑΠΑΤΕΩΝΑΣ - Καθημερινά χρησιμοποιεί αναρίθμητες απατεωνιές και διάφορα ψευδοθαύματα για να ρίχνει σε πλάνη και κατόπιν σε αμαρτία τους ανθρώπους.

6. ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΣ ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΣ - Μισεί θανάσιμα το ανθρώπινο γένος και έχει επικεντρωθεί στην καταστροφή του. Όλες του οι δυνάμεις διεξάγουν έναν ασταμάτητο πόλεμο αρπάζοντας καθημερινά εκατομμύρια ψυχές και καταστρέφοντας άλλα τόσα σώματα!

Μάλιστα, ευχαριστούμε πολύ για τις πληροφορίες σας. Μας κατατοπίσετε πλήρως για το λίαν ενδιαφέρον τελικά αυτό, θα λέγαμε, θέμα, λόγω της αχαλίνωτης φαντασιοτικής ανοησίας σας ...

Στη συνέχεια ο κύριος αυτός μας πληροφορεί με τη φοβερή λογική του ότι ο Σατανάς «βρίσκεται εντούτοις πάντα υπό τον έλεγχο του Θεού..... Παρ' όλη τη δύναμη και τις δυνάμεις που διαθέτει, τα πάντα που τον αφορούν βρίσκονται συνεχώς κάτω από τον έλεγχο του Θεού».

Και δεν βλέπει καθόλου την αντίφαση!

Και γιατί ο «θεός» μας παιδεύει με αυτό, το πιο αγαπημένο από όλα τα τέκνα του; Ή γιατί τελικά τον φοβόμαστε, αφού ο «πανάγαθος» που τον ελέγχει δε θα του επιτρέψει βέβαια να μας κάνει κανένα κακό. Έτσι δεν είναι;

Μερικοί όμως, άφρονες και δειλοί, μπορεί να ρωτήσουν: «Και πώς μπορούμε να σωθούμε από το Σατανά;»

Ο «φωτισμένος» χριστιανός συγγραφέας έχει βέβαια έτοιμη την απάντησή του από την κατήχησή του:

Ένα μέσο ελέγχου του σατανά από τον Θεό και κατά μία έννοια ο περιορισμός της δράσης του κατά των ανθρώπων είναι η πίστη. Ένα άλλο πολύ σημαντικό μέσο ελέγχου του σατανά είναι και η μετάνοια.... Ειλικρινής μετάνοια, πίστη και αγάπη αγιάζουν τον άνθρωπο και απομακρύνουν τον σατανά.

Ο Απόστολος Παύλος έχει μια καλύτερη ιδέα:

Πρέπει να προσευχόμαστε συνεχώς. Έχουμε έτσι εστιασμένη την προσοχή μας στο Θεό και μπορούμε καλύτερα να αποκρούσουμε τον πειρασμό...

Ο ίδιος συγγραφέας μας πληροφορεί για τα αναφερόμενα ονόματα του Σατανά στην Αγία Γραφή:

Φίδι, χρισμένος άρχοντας, μικρό κέρατο, εωσφόρος, βασιλιάς της Βαβυλώνας, Σατανάς, βασιλιάς της Τύρου, ο πονηρός, ο πειράζων, Βεελζεβούλ, Διάβολος, ο εχθρός, ο άρχων του κόσμου τούτου, ο υιός της απώλειας, πατήρ του ψεύδους, ο αντίδικος υμών, ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο θεός του αιώνος, Βελιάλ, δράκων, ο όφις ο μέγας ο αρχαίος, ο κατηγορος των αδελφών ημών, Αβαδδών, κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος αυτού, άρχοντας της εξουσίας του αέρος, εξουσία του σκότους...

Και γιατί νομίζεται πως ο ίδιος ο Εωσφόρος θέλει να πιστεύουν οι άνθρωποι πως η ύπαρξή του είναι απλά ένας μύθος;

Απάντηση:

Γιατί τότε αυτομάτως διαψεύδεται η Αγία Γραφή που είναι ένας από τους πλέον υψηλούς στόχους του. Αν αυτός είναι ένας μύθος τότε ότι γράφει η Αγία Γραφή είναι και αυτή ένας μύθος. Με αυτή την σκέψη ο καταραμένος ρίχνει σε αμφιβολία τους ανθρώπους και τους απομακρύνει από τον Θεό!

Είναι γεγονός:

Sinediabolo, nullus dominus = Δίχως το διάβολο δεν υπάρχει ο Κύριος!

Μερικοί Χριστιανοί συγγραφείς δικαιολογούνται ότι δεν έχουν ως σκοπό με το όνομα του «Εωσφόρου» να κατασυκοφαντήσουν τον αρχαίο ελληνικό θεό ή τον πλανήτη Αφροδίτη με «ό,τι πιο σκοτεινό και διαστροφικό, παρήγαγε το μυαλό του ανθρώπου», όπως τους κατηγορεί η Μαρία Τζάνη, διότι «το όνομα αυτό το είχε ο αρχηγός των πεπτωκότων αγγέλων πριν την πτώση του και πριν χάσει την χάρη και το άκτιστο φως του Θεού, όταν ήταν δηλαδή ακόμα ένας φωτεινός άγγελος. Μόνον μετά την πτώση του, όταν σκοτεινίασε, κατέστη ο Σατανάς ή Διάβολος». Επομένως, ισχυρίζονται, με τη λέξη αυτή, περιγράφουν έναν πρώην φωτεινό άγγελο και όχι τον Άρχοντα του Σκότους...

Τότε πώς εξηγούν την χριστιανική προπαγάνδα :

Και ο Εωσφόρος και ο Σατανάς παρακινούν την ανταρσία σε κάθε μορφή εξουσίας ...

Που βέβαια είναι μια ηλίθια μορφή προπαγάνδας, αφού στρέφεται τελικά εναντίον τους, διότι μόνον οι δειλοί και ανόητοι είναι υπέρ του οικειοθελούς προσκυνήματος και της υποταγής!

Μετά απ' όλα αυτά, φαίνεται καθαρά ότι ολόκληρη η ιστορία του Εωσφόρου και του Σατανά, του πεπτωκότος επαναστάτη αγγέλου, βασίζεται σε μη κανονικές, «απόκρυφες» και «ψευδεπίγραφες» πηγές. Υπάρχουν επίσης πολλοί προχριστιανικοί μύθοι και αλληγορίες που περιλαμβάνουν ιστορίες σχετικές με αυτόν, όπως ο ελληνικός μύθος του Προμηθέα και ο Ινδουιστικός μύθος του Μαχασούρα. Ο τελευταίος, επαναστάτησε εναντίον του Μπράχμα και κατακρημνίστηκε από τον Σίβα στην Πατάλα. Συναφής είναι και η αλληγορία του Σκανδιναβικού Λόκι.

Ο Εωσφόρος ταυτίστηκε επίσης με τον Φαέθωνα, τον λαμπρό και φωτοβόλο γιο του Ηλίου και της Ωκεανίδας νύμφης Κλυμένης. Περήφανος και αυτός για το γένος και τη χάρη του, δέσμευσε μια μέρα με όρκο τον πατέρα του να του δώσει να οδηγήσει το άρμα του, παρόλη την απειρία του σε αυτό. Επιπόλαιος ο Φαέθωνας πήρε το άρμα του πατέρα του και άρχισε να το οδηγεί χωρίς έλεγχο, μέχρι που πλησίασε πολύ τη Γη και την κατέκαυσε. Θυμωμένος τότε ο Δίας τον γκρέμισε από το άρμα, ρίχνοντάς τον στον Ηριδανό ποταμό.

Ο Μύθος πάντως αυτός του Φαέθωνα είναι σαφώς αρχαιότερος του Εωσφόρου και έχει μια επίσης μια σαφή αστρονομική ερμηνεία.

Ο Πλανήτης Αφροδίτη έχει αποδοθεί επίσης από τους αποκρυφιστές στην Φοινικική Αστάρτη, στην εβραϊκή Αστορέθ, στη Λίλιθ και στην Ίσιδα. Όλες αυτές οι Θείες Μητέρες θεές έχουν και τον τίτλο της *Παρθένας της Θάλασσας*, που έγινε αργότερα η χριστιανική *Αγία Παρθένα*. Όπως επίσης ο ηλιακός θεός Μίθρα λέγεται ότι κατακτά τον πλανήτη Αφροδίτη, έτσι και ο αρχάγγελος Μιχαήλ (που αντιπροσωπεύει τον Ήλιο) νικάει τον Εωσφόρο.

Αξίζει να σημειώσουμε ότι η θεά **Εκάτη** ονομαζόταν επίσης «**Φωσφόρος**» και «**Λαδούχος**» και απεικονίζεται συνήθως στα αγάλματά της να κρατά σε κάθε χέρι της τη δάδα.

Το «κουφό» από την άλλη μεριά είναι ότι οι Ιεχωβάδες δέχονται δύο αρχικούς Υιούς του Θεού: το **Λόγο** και τον **Εωσφόρο!**

ΓΝΩΣΤΙΚΟΙ

Για τους Γνωστικούς ο κόσμος ήταν έργο μιας κατώτερης οντότητας, του «Δημιουργού» ή *Ιαλνταμπαόθ*. Αυτός μαζί με άλλες έξη οντότητες δημιούργησε το γνωστό σύμπαν κι εγκλώβισε τους ανθρώπους μέσα στην ύλη, εμποδίζοντάς τους να επιστρέψουν στην αρχική τους πηγή, το Πλήρωμα. Θα μπορούσαμε να τον θεωρήσουμε έτσι σαν τον κατασκευαστή του Μάτριξ...Ο *Ιαλνταμπαόθ* ταυτιζόταν πλήρως με τον εβραϊκό Γιαχβέ ή Ιεχωβά. Μόνον μέσω της Γνώσης θα μπορούσε να λυτρωθεί ο άνθρωπος από αυτόν τον φαύλο κόσμο, απελευθερούμενος από τη φυλακή του....

Μία ομάδα των Γνωστικών ήταν και οι Οφίτες που λάτρευαν τον Όφι. Αυτοί, που άκμασαν τον 2^ο και 3^ο αιώνα μ.Χ. (πριν καταδιωχθούν σαν αιρετικοί κι εξαφανιστούν από τον «ορθόδοξο» χριστιανισμό θεωρούσαν τον Εωσφόρο-Όφι μια ηρωική μορφή που αντιστάθηκε γενναία εναντίον του φαύλου θεού της Παλαιάς Διαθήκης. Ο Εωσφόρος ήταν απλά παρανοημένος και παρεξηγημένος από τους αμύητους, ενώ

αποτελούσε στην πραγματικότητα τη φωτεινή όψη του Πληρώματος. Μια μετεξέλιξη των Οφιδίων είναι οι σημερινοί Κούρδοι Γεζίτες.

Ο «Αρχαίος Όφις» λοιπόν για τους Οφίτες επιτέλεσε ένα φιλόδοξο έργο σαν τον ελληνικό Προμηθέα, παροτρύνοντας τον άνθρωπο να ανακαλύψει την πραγματική Γνώση και να λυτρωθεί μέσω αυτής από την υλική φυλακή αυτού του κόσμου στην οποία τον έχει βυθίσει ο θεός των Εβραίων. Η πτώση των αγγέλων παίρνει εδώ μια εντελώς διαφορετική σημασία, σα μια **πράξη θυσίας κάποιων ανώτερων οντοτήτων**, για να βοηθήσουν τον άνθρωπο στο δρόμο της Γνώσης, **βοηθώντας τον να αποκτήσει εγκεφαλική συνείδηση**.

Πολλοί είναι αυτοί, όπως π.χ. ο James Donahue, που θεωρούν τον Εωσφόρο στην πραγματικότητα σα μια **εξωγήινη οντότητα** που επηρέασε πριν χιλιάδες χρόνια της εξέλιξη της ανθρωπότητας, μετατρέποντας τον άνου, μωρό και βουβό προηγουμένως άνθρωπο σε ένα σκεπτόμενο, ευφύες και έλλογο ον (του έδωσε τον Καρπό της Γνώσης), όπως ακριβώς ο Προμηθέας στον αντίστοιχο ελληνικό μύθο.

Το λεγόμενο «προπατορικό αμάρτημα» είχε σαφώς σχέση με την απόκτηση της γνώσης. Ο *Αρχαίος Όφις*, *Εωσφόρος* ή *Σατανάς*, όπως και να θέλετε να τον ονομάσετε, που προέτρεψε τους πρωτόπλαστους να φάνε από τον απαγορευμένο καρπό του Δέντρου της Γνώσης, δεν τους είπε ψέματα. Πράγματι, με το φάγωμα του «μήλου» αυτοί «άνοιξαν» τα μάτια τους και απέκτησαν για πρώτη φορά εγκεφαλική συνείδηση και αυτοσυνειδητότητα, παύοντας να είναι πια υποτακτικά, άβουλα αυτόματα στο εκτροφείο του Θεού. Για πρώτη φορά μπορούσαν να διεκδικήσουν ουσιαστικά την ελεύθερη βούλησή τους! Ο εξουσιαστής Θεός τους παρείχε άνεση και ασφάλεια, αλλά τους αρνιόταν την γνώση και ελευθερία!

Παρασυρμένοι από τον πρώτο αντάρτη, αντιεξουσιαστή και αναρχικό Εωσφόρο, τολμούν να στασιάσουν και αυτοί πια και να παρακούσουν τη θεία εντολή. Προτιμούν την Γνώση και την Ελευθερία αντί της άνοης καλοπέραςης και φυτικής βλακείας, θυμίζοντάς μας σε αυτό την «περήφανη» επίσης ρήση του Νίτσε πως η ευτυχία των περισσοτέρων προκαλεί ναυτία σε εκείνους που έχουν το διακριτικό να μην ανήκουν στο μεγάλο αριθμό του πλήθους! Λίγοι και συνειδητοί είναι πάντα αυτοί που πρώτοι επαναστατούν απαιτώντας περισσότερη Γνώση, κατανόηση κι Ελευθερία. Αυτά ακριβώς υπόσχεται στον άνθρωπο η Προμηθεϊκή μορφή του «πεπτωκότος» αγγέλου!

Ο Εωσφόρος σαν Αφροδίτη, Λίλιθ ή Ιστάρτη έχει επίσης μεγάλη σχέση με την ερωτική ελευθερία, την οποία προσπαθεί να καταπιέσει και ευνουχίσει το θρησκευτικό ιερατείο. Ο Εωσφόρος λέει ένα μεγάλο ναι στην απόλαυση και ευδαιμονία και ένα μεγάλο όχι στους μαυροκόρακες κήρυκες του πόνου, της στέρησης και της θλίψης! Ο Εωσφόρος είναι μια καθαρά ελληνική θεότητα και ο Σατανάς και ο Ιεχωβάς καθαρά εβραϊκές. Ας μην ξεχνάμε ότι ανάμεσά τους υπάρχει μια τεράστια διαφορά κι ένα απύθμενο χάσμα!

Παρότι πάντως ο Εωσφόρος είναι, σαν ο ενσυνείδητος νους του ανθρώπου ο μέγας Διαφωτιστής και Εμπνευστής της ανθρωπότητας, σε μια κατώτερη όψη του μπορεί να είναι και ο πλανευτής της!

Γι' αυτό και ο Ελιφάς Λεβί τον ταυτίζει ☐ ε το Αστρικό Φως της Μαγείας και του Αποκρυφισμού. (ΠΙΣΩ ►)

Ο πλανήτης Αφροδίτη ακτινοβολεί την πρώτη λάμψη φωτός μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Είναι έτσι ένα λογικό σύμβολο για την αφύπνιση της αυτοσυνειδητότητάς του ανθρώπου, της ανεξάρτητης σκέψης του και της ελεύθερης βούλησής του. Μόνον ένα μεγάλο, ελεήμον ον θα μπορούσε να προσφέρει ένα τέτοιο μεγάλο δώρο στην ζωώδη προηγούμενος ανθρωπότητα. Κάλλιιστα έτσι θα μπορούσε αυτός να ταυτιστεί με το Βούδα ή το Χριστό!

Ο Άρθουρ Κλαρκ προβλέπει στο μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας του 2010: *Odyssey Two* ότι η ανάπτυξη της συνείδησης θα συνεχιστεί, μαζί και η ανθρώπινη ευφυΐα και πως κατά το τέλος του αιώνα μας ο άνθρωπος θα αποκτήσει την αθανασία. Μιλάει επίσης για ένα θαυμαστό μέλλον και ένα νέο ήλιο που θα εμφανιστεί και θα σώσει τον κόσμο από την καταστροφή. Ο νέος αυτός ήλιος θα είναι ο Δίας, του οποίου το υδρογόνο θα αναφλεγεί και φωτίσει με το φως του τη γη, διώχνοντας το σκοτάδι. Το νέο όνομα γι' αυτόν το νέο, μικρό ήλιο θα είναι **Εωσφόρος!**

Την ίδια περίπου άποψη έχει, όπως θα δούμε στη συνέχεια, και ο αποκρυφισμός για τον Εωσφόρο: ότι δηλαδή αυτός ακτινοβολεί την απόκρυφη γνώση και «αλήθεια» σε όλη την ανθρωπότητα, διώχνοντας το φόβο και την άγνοια. Είναι πράγματι ο Μέγας Διαφωτιστής και θα αποβεί ο ουσιαστικός λυτρωτής της ανθρωπότητας!

Σε μια παλιά έκδοση του περιοδικού «Lucifer» της Θεοσοφικής Εταιρίας περιγράφεται η Δημιουργία ως εξής:

Και, όταν είπε ο Θεός: "Γεννηθήτω Φως", δημιουργήθηκε η Διάνοια κι εμφανίστηκε το φως.

Μετά η νοημοσύνη, στην οποία είχε ο θεός αναπνεύσει, σαν ένας πλανήτης αποσπασμένος από τον ήλιο, έλαβε τη μορφή ενός θαυμάσιου Αγγέλου και οι ουρανοί τον χαιρέτισαν με το όνομα του Εωσφόρου.

Η διάνοια αφυπνίστηκε και ανίχνευσε τα βάθη της, καθώς άκουσε αυτή την αποστροφή του θείου Λόγου: «Γεννηθήτω φως". Αισθάνθηκε ελεύθερη, διότι έτσι διέταξε ο Θεός να γίνει και αποκρίθηκε σηκώνοντας το κεφάλι της κι απλώνοντας τα φτερά της: "Δε θα είμαι πια στη σκλαβιά"..

Ο Θεός απελευθέρωσε μετά από το στήθος του το νήμα του μεγαλείου που συγκράτησε το υπέρτατο αυτό θαυμάσιο πνεύμα, και καθώς τον παρακολούθησε να βουτά μέσα στη νύχτα, διανοίγοντας μέσα της μια ατραπό δόξας, αγάπησε το παιδί της σκέψης του και χαμογελώντας με ένα άφατο χαμόγελο μουρμούρισε στον εαυτό του: "Πόσο όμορφο ήταν αυτό το φως!"...

Μπορεί ο Λούσιφερ, βυθιζόμενος μέσα στη νύχτα, να έσυρε μαζί του ένα καταγιγισμό Αστέρων και Ηλίων με την έλξη της δόξας του;

Ενώ λοιπόν ο χριστιανισμός βλέπει τον Εωσφόρο σα μια προσωποποίηση του κακού, οι εσωτερικές και αποκρυφιστικές διδασκαλίες τον θεωρούν σαν ένα παράγοντα διανοητικής και πνευματικής ελευθερίας. Σύμφωνα με την Μπλαβάτσκι αυτός ήταν ανώτερος και αρχαιότερος του Ιεχωβά και γι' αυτό το λόγο έπρεπε να θυσιαστεί στο νέο χριστιανικό δόγμα.

Πολλοί αποκρυφιστές επίσης έχουν ταυτίσει τον Εωσφόρο με τον Ιησού Χριστό, τον Δάσκαλο της Αγάπης, όπως και η Αφροδίτη είναι μυστικιστικά ο πλανήτης της Αγάπης, στη μορφή της Ουράνιας Αφροδίτης. Η Μπλαβάτσκι τον ταυτίζει επίσης με το «Άγιο Πνεύμα» και επισημαίνει στη Μυστική Δοξασία της:

Είναι πια αποδεδειγμένο ότι ο Σατανάς ή ο κόκκινος, φλογερός Δράκοντας, ο "Κύριος του Φωσφόρου» και ο «Εωσφόρος» ή ο Φορέας του Φωτός", είναι μέσα μας: είναι Ο Νους μας – ο πλανευτής και απελευθερωτής μας, ο ευφυής απελευθερωτής και ο λυτρωτής μας από το καθαρό ανιμαλισμό.